

Our Lady of Refuge

OUR MISSION: "Our Lady of Refuge Parish is a place of safety and a beacon light for the local community. All people, young and old and of any culture, are welcome to take refuge in our parish and rest in the Lord. We live our faith in service to the community."

Corpus Christi

June 7, 2026

PARISH STAFF

Rev. Roberto Gomez 408.715.2286
Pastor roberto.gomez@dsj.org

Rev. Duong Nguyen 408.715.2285
Parochial Vicar duong.t.nguyen@dsj.org

Rev. Louis Lava (Leveil) Cel. 408.396.8393
Tamil Catholic Community Priest anthony.louis.lava@dsj.org

Sr. Mariann Bich Dam Le, LHC 408.715.2283
Director of Vietnamese Catechist mariann.le@dsj.org

Luis L. Miranda 408.715.2282
Office & Business Manager luis.lopezmiranda@dsj.org

Imelda Contreras 408.715.2277
Office Admin Assistant - English / Spanish imelda.contreras@dsj.org

Thanh-Thao (Sue) Do 408.715.2280
Office Admin Assistant - Vietnamese / English sue.do@dsj.org

Yasmine Flores 408.715.2281
Office Admin Assistant - English / Spanish yasmine.flores@dsj.org

Catholic Charities of Santa Clara Co. 408.715.2284
lgonzalez2@catholiccharitiesscc.org

Xin lưu ý:

Bí tích Hoà giải sẽ có liên sau Thánh lễ 8 giờ sáng Thứ bảy mỗi tuần.

Bí tích Rửa Tội cho trẻ em sẽ vào Thứ bảy tuần thứ hai của mỗi tháng. Khi ghi danh, xin cha mẹ đem theo giấy khai sinh của bé.

Xin quý anh chị em liên lạc với các Cha trong Giáo xứ ít nhất là 6 tháng nếu muốn cử hành Bí tích Hôn nhân trong nhà thờ.

Anh chị em nào muốn về Việt Nam cử hành Bí tích Hôn phối, xin liên lạc với các Cha trong Giáo xứ ít nhất là 3 tháng để viết thư giới thiệu cho các Cha xứ bên Việt Nam.

Nghi thức Xức dầu bệnh nhân sẽ vào thứ Năm đầu tháng trong thánh Lễ Lòng Chúa Thương Xót lúc 6:30 chiều.

WEEKLY MASS SCHEDULE HORARIO SEMANAL DE MISAS CHƯƠNG TRÌNH THÁNH LỄ

Vigil Saturday | Sábado Vigilia
Thứ Bảy-Lễ Vọng

5:00 PM..... Tiếng Việt
7:00 PM..... Mass in Tamil

SUNDAY | DOMINGO | CHÚA NHẬT

8:00 AM..... Thánh lễ tiếng Việt
10:00 AM..... Misa en Español
12:00 PM..... Mass in English
1:30 PM..... Misa en Español
4:00 PM..... Thánh lễ tiếng Việt

WEEKDAY MASSES:

Monday - Saturday: 8:00 AM Vietnamese

Tuesday - Friday: 9:00 AM Spanish

Wednesday: 5:00 PM Perpetual Help Mass

1st. Thursday: 6:30 PM Divine Mercy Mass
Vietnamese, English & Spanish

Eucharistic Silent Adoration

Fridays: After 9am Mass until 6pm

Confessions in English/Spanish:

Tuesdays: After the 9am Mass

Fridays: 5pm - 6pm

Confessions Vietnamese:

Every Saturday after 8am Mass

Bí tích Hoà giải sẽ có liên sau Thánh lễ 8 giờ sáng Thứ bảy mỗi tuần.

Weekly Collection & Donations Summary Report

Week Ending on	Total Sunday 1st Collections:
5/3/2026	\$8,904.00
5/10/2026	\$10,188.00
5/17/2026	\$10,210.00
5/24/2026	\$9,723.00
5/31/2026	\$9,669.00
May/2026 Online Transactions:	\$1,607.93

OFFICE HOURS

HORARIO DE OFICINA

GIỜ LÀM VIỆC VPGX

TUE - FRI | MARTES - VIERNES |

Thứ Ba - Thứ Sáu

9:00 AM—12:00 PM & 1:00—6:00 PM

SATURDAY | SÁBADO | THỨ BẢY

9:00 AM—12:00 PM

PARISH OFFICE CLOSED ON
SUNDAY, MONDAY & HOLIDAYS

HOSPITAL EMERGENCY NUMBER:
(408) 345-2445

HOLY MASS FOR THE SOLEMNITY OF CORPUS CHRISTI
HOMILY OF HIS HOLINESS BENEDICT XVI
Basilica of Saint John Lateran
Thursday, 7 June 2012

Dear Brothers and Sisters,

This evening I would like to meditate with you on two interconnected aspects of the Eucharistic Mystery: worship of the Eucharist and its sacred nature. It is important to reflect on them once again to preserve them from incomplete visions of the Mystery itself, such as those encountered in the recent past.

First of all, a reflection on the importance of Eucharistic worship and, in particular, adoration of the Blessed Sacrament. We shall experience it this evening, after Mass, before the procession, during it and at its conclusion. A unilateral interpretation of the **Second Vatican Council** penalized this dimension, in practice restricting the Eucharist to the moment of its celebration. Indeed it was very important to recognize the centrality of the celebration in which the Lord summons his people, gathers it round the dual table of the Word and of the Bread of life, nourishes and unites it with himself in the offering of the Sacrifice.

Of course, this evaluation of the liturgical assembly in which the Lord works his mystery of communion and brings it about still applies; but it must be put back into the proper balance. In fact — as often happens — in order to emphasize one aspect one ends by sacrificing another. In this case the correct accentuation of the celebration of the Eucharist has been to the detriment of adoration as an act of faith and prayer addressed to the Lord Jesus, really present in the Sacrament of the Altar.

This imbalance has also had repercussions on the spiritual life of the faithful. In fact, by concentrating the entire relationship with the Eucharistic Jesus in the sole moment of Holy Mass one risks emptying the rest of existential time and space of his presence. This makes ever less perceptible the meaning of Jesus' constant presence in our midst and with us, a presence that is tangible, close, in our homes, as the "beating Heart" of the city, of the country, and of the area, with its various expressions and activities. The sacrament of Christ's Charity must permeate the whole of daily life.

Actually it is wrong to set celebration and adoration against each other, as if they were competing. Exactly the opposite is true: worship of the Blessed Sacrament is, as it were, the spiritual "context" in which the community can celebrate the Eucharist well and in truth. Only if it is preceded, accompanied and followed by this inner attitude of faith and adoration can the liturgical action express its full meaning and value. The encounter with Jesus in Holy Mass is truly and fully brought about when the community can recognize that in the Sacrament he dwells in his house, waits for us, invites us to his table, then, after the assembly is dismissed, stays with us, with his discreet and silent presence, and accompanies us with his intercession, continuing to gather our spiritual sacrifices and offer them to the Father.

In this regard I am pleased to highlight the experience we shall be having together this evening too. At the moment of Adoration, we are all equal, kneeling before the Sacrament of Love. The common priesthood and the ministerial priesthood are brought together in Eucharistic worship. It is a very beautiful and significant experience which we have had several times in St Peter's Basilica, and also in the unforgettable Vigils with young people — I recall, for example, those in Cologne, London, Zagreb and Madrid. It is clear to all that these moments of Eucharistic Vigil prepare for the celebration of the Holy Mass, they prepare hearts for the encounter so that it will be more fruitful.

To be all together in prolonged silence before the Lord present in his Sacrament is one of the most genuine experiences of our being Church, which is accompanied complementarily by the celebration of the Eucharist, by listening to the word of God, by singing and by approaching the table of the Bread of Life together. Communion and contemplation cannot be separated, they go hand in hand. If I am truly to communicate with another person I must know him, I must be able to be in silence close to him, to listen to him and look at him lovingly. True love and true friendship are always nourished by the reciprocity of looks, of intense, eloquent silences full of respect and veneration, so that the encounter may be lived profoundly and personally rather than superficially. And, unfortunately, if this dimension is lacking, sacramental communion itself may become a superficial gesture on our part.

Instead, in true communion, prepared for by the conversation of prayer and of life, we can address words of confidence to the Lord, such as those which rang out just now in the Responsorial Psalm: "O Lord, I am your servant; I am your servant, the son of your handmaid. / You have loosed my bonds./ I will offer to you the sacrifice of thanksgiving / and call on the name of the Lord" (Ps 116[115]:16-17).

I would now like to move on briefly to the second aspect: the sacred nature of the Eucharist. Here too so we have heard in the recent past of a certain misunderstanding of the authentic message of Sacred Scripture. The Christian newness with regard to worship has been influenced by a certain secularist mentality of the 1960s and 70s. It is true, and this is still the case, that the centre of worship is now no longer in the ancient rites and sacrifices, but in Christ himself, in his person, in his life, in his Paschal Mystery. However it must not be concluded from this fundamental innovation that the sacred no longer exists, but rather that it has found fulfilment in Jesus Christ, divine Love incarnate.

The Letter to the Hebrews, which we heard this evening in the Second Reading, speaks to us precisely of the newness of the priesthood of Christ, "high priest of the good things that have come" (Heb 9:11), but does not say that the priesthood is finished. Christ "is the mediator of a new covenant" (Heb 9:15), established in his blood which purifies our "conscience from dead works" (Heb 9:14). He did not abolish the sacred but brought it to fulfillment, inaugurating a new form of worship, which is indeed fully spiritual but which, however, as long as we are journeying in time, still makes use of signs and rites, which will exist no longer only at the end, in the heavenly Jerusalem, where there will no longer be any temple (cf. Rev 21:22).

Thanks to Christ, the sacred is truer, more intense and, as happens with the Commandments, also more demanding! Ritual observance does not suffice but purification of the heart and the involvement of life is required.

I would also like to stress that the sacred has an educational function and its disappearance inevitably impoverishes culture and especially the formation of the new generations. If, for example, in the name of a faith that is secularized and no longer in need of sacred signs, these *Corpus Christi* processions through the city were to be abolished, the spiritual profile of Rome would be “flattened out”, and our personal and community awareness would be weakened.

Or let us think of a mother or father who in the name of a desacralized faith, deprived their children of all religious rituals: in reality they would end by giving a free hand to the many substitutes that exist in the consumer society, to other rites and other signs that could more easily become idols.

God, our Father, did not do this with humanity: he sent his Son into the world not to abolish, but to give fulfilment also to the sacred. At the height of this mission, at the Last Supper, Jesus instituted the Sacrament of his Body and his Blood, the Memorial of his Paschal Sacrifice. By so doing he replaced the ancient sacrifices with himself, but he did so in a rite which he commanded the Apostles to perpetuate, as a supreme sign of the true Sacred One who is he himself. With this faith, dear brothers and sisters, let us celebrate the Eucharistic Mystery today and every day and adore it as the centre of our life and the heart of the world.

Amen.

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Đức Bênêđictô XVI, Bài giảng lễ Mình Máu thánh Chúa Kitô năm A (26/5/2008) - Hãy cầm lấy mà ăn

Thưa anh em giám mục, linh mục, và tất cả anh chị em thân mến,

Vào lễ Mình và Máu Thánh Chúa Kitô, Giáo hội sống lại màu nhiệm của thứ Năm tuần Thánh trong ánh sáng của màu nhiệm Phục sinh. Trong thứ Năm tuần Thánh cũng có một cuộc rước kiệu Thánh Thể, khi Giáo hội tái diễn cuộc xuất hành của Chúa Giêsu từ Nhà Tiệc Ly đến Núi Cây dầu.

Tại Israel, đêm Vượt qua được cử hành trong nhà, trong sự thân mật của gia đình; đây là cách tưởng niệm cuộc Vượt Qua đầu tiên tại Ai Cập, đêm mà máu chiên vượt qua, được rảy lên xà ngang và các cột cửa của những ngôi nhà, là sự che chở chống lại thần hủy diệt.

Trong đêm đó, Chúa Giêsu ra đi và nộp mình cho kẻ phản bội, cho thần hủy diệt, và khi làm như vậy, Người chiến thắng bóng đêm, chiến thắng bóng tối của sự dữ. Chỉ theo cách này, hồng ân Thánh Thể, được thiết lập trong Nhà Tiệc Ly, mới được hoàn tất: Chúa Giêsu thực sự trao ban Mình và Máu của Người. Vượt qua ngưỡng cửa của sự chết, Người trở thành Bánh hằng sống, manna đích thực, lương thực trường sinh cho cõi vĩnh cửu. Xác thịt trở thành Bánh Sự Sống.

Trong cuộc rước kiệu thứ Năm tuần Thánh, Giáo hội đi cùng Chúa Giêsu đến Núi Cây Dầu: đó là khao khát chân thành của Giáo hội trong lời cầu nguyện để tỉnh thức cùng Chúa Giêsu, để không bỏ rơi Người trong bóng đêm của thế giới, trong bóng đêm của sự phản bội, trong bóng đêm của sự thờ ơ của nhiều người.

Vào lễ Mình và Máu Thánh Chúa Kitô, chúng ta lại lên đường trong cuộc kiệu này, nhưng trong niềm vui của màu nhiệm Phục sinh. Chúa đã phục sinh và dẫn đường chúng ta. Trong các trình thuật về màu nhiệm Phục Sinh có một đặc điểm chung và thiết yếu; các thiên thần nói: Chúa "đi trước anh em đến Galilê, ở đó anh em sẽ thấy Người" (Mt 28,7).

Suy nghĩ sâu về điều này, chúng ta có thể nói rằng việc Chúa Giêsu "đi trước" này bao hàm một hướng đi hai chiều.

Như chúng ta đã nghe, chiều thứ nhất là Galilê. Tại Israel, Galilê được coi là cửa ngõ đến với thế giới dân ngoại. Và thực ra, chính trên núi tại Galilê, các môn đệ gặp Chúa Giêsu, Đức Chúa, Đấng nói với họ: "Hãy đi... và làm cho muôn dân trở thành môn đệ" (Mt 28,19).

Hướng đi trước kia của Đấng Phục sinh xuất hiện trong Tin mừng theo Thánh Gioan, trong lời Chúa Giêsu nói với bà Maria Mađalêna: "Đừng giữ Thầy lại, vì Thầy chưa lên cùng Chúa Cha" (Ga 20,17).

Chúa Giêsu đi trước chúng ta bên cạnh Chúa Cha, lên đến những tầm cao của Thiên Chúa và mời chúng ta theo Người. Hai hướng đi trong hành trình của Đấng Phục sinh này không mâu thuẫn với nhau, vì cả hai đều chỉ ra con đường đi theo Chúa Kitô.

Mục đích đích thực của hành trình chúng ta là sự hiệp thông với Thiên Chúa. Chính Người là ngôi nhà có nhiều chỗ ở (x. Ga 14,2tt.); nhưng chúng ta chỉ có thể được nâng lên đến những chỗ ở này bằng cách đi "về phía Galilê", đi trên các nẻo đường của thế giới, mang Tin mừng đến cho mọi dân tộc, mang hồng ân tình yêu của Người đến cho những người nam nữ của mọi thời đại.

Vì vậy, hành trình của các Tông đồ kéo dài đến "tận cùng trái đất" (x. Cv 1,6tt.). Theo cách đó, các Thánh Phêrô và Phaolô đã đi đến tận Roma, một thành phố lúc bấy giờ là trung tâm của thế giới đã biết, là *caput mundi* đích thực.

Cuộc kiệu thứ Năm tuần Thánh đồng hành với Chúa Giêsu trong sự cô đơn của Người hướng đến *via crucis* (con đường thập giá). Cuộc rước kiệu Minh Máu Thánh Chúa Kitô đáp lại theo cách biểu tượng lệnh truyền của Đấng Phục Sinh: Ta đi trước các con đến Galilê. Hãy đi đến tận cùng thế giới, hãy mang Tin mừng đến cho thế giới.

Dĩ nhiên, theo đức tin, Thánh Thể là một mầu nhiệm tình yêu. Chúa đã thiết lập Bí tích trong Nhà Tiệc Ly, được bao quanh bởi gia đình mới của Người, bởi 12 Tông đồ, hình bóng và tiên trưng của Giáo hội mọi thời đại.

Vì vậy, trong phụng vụ của Giáo hội cổ xưa, việc trao Minh Thánh Chúa được mở đầu bằng những lời *Sancta sanctis*: hồng ân thánh thiêng được dành cho những ai đã được thánh hóa.

Bằng cách này, người ta đã đáp lại lời khuyên của Thánh Phaolô gửi cho tín hữu Côrintô: "Mỗi người hãy tự xét mình; rồi mới ăn Bánh và uống Chén này..." (1 Cr 11,28).

Tuy nhiên, từ sự thân mật này là hồng ân tuyệt vời nhất của Chúa, sức mạnh của Bí tích Thánh Thể vượt ra ngoài bức tường của các nhà thờ chúng ta. Trong Bí tích này, Chúa luôn đang trên đường để gặp gỡ thế giới. Khía cạnh phổ quát này của sự hiện diện Thánh Thể trở nên rõ ràng trong cuộc rước kiệu hôm nay.

Chúng ta mang Chúa Kitô, hiện diện dưới dấu chỉ bánh, ra các đường phố của thành phố chúng ta. Chúng ta phó thác những con đường này, những ngôi nhà này, cuộc sống hằng ngày của chúng ta, cho lòng nhân lành của Người. Nguyên cho các đường phố của chúng ta là những con đường của Chúa Giêsu! Nguyên cho những ngôi nhà của chúng ta là những nơi ở cho Người và với Người! Nguyên cho cuộc sống mỗi ngày của chúng ta được thấm đẫm sự hiện diện của Người.

Bằng cử chỉ này, chúng ta đặt trước mắt Người những đau khổ của người bệnh, sự cô đơn của người trẻ và người già, những cám dỗ, những nỗi sợ hãi, toàn bộ cuộc sống của chúng ta. Cuộc rước kiệu tượng trưng cho một phúc lành cao cả và mở ra cho thành phố chúng ta: Chúa Kitô, theo nghĩa đen, là Phúc Lành thần linh cho thế giới. Nguyên cho tia sáng phúc lành của Người lan rộng đến tất cả chúng ta!

Trong cuộc rước kiệu Mình Máu Thánh Chúa Kitô, chúng ta đi cùng Đấng Phục Sinh trên hành trình của Người để gặp gỡ toàn thể giới, như chúng ta đã nói. Chính bằng cách làm như vậy, chúng ta cũng đáp lại lệnh truyền của Người: "Hãy cầm lấy mà ăn... Tất cả hãy uống chén này" (Mt 26,26tt.).

Không thể "ăn" Đấng Phục Sinh, hiện diện dưới dấu chỉ bánh, như thể đó là một mẩu bánh thông thường. Ăn bánh này là hiệp thông, là bước vào sự hiệp thông với chính con người của Chúa hằng sống. Sự hiệp thông này, hành động "ăn" này, thực sự là cuộc gặp gỡ giữa hai ngôi vị, là để cuộc sống của chúng ta được thấm đẫm bởi cuộc sống của Đấng là Chúa, của Đấng là Đấng Tạo Thành và Đấng Cứu Chuộc chúng ta.

Mục đích của sự hiệp thông này, của việc thông phần này, là sự đồng hóa cuộc sống chúng ta với cuộc sống của Người, sự biến đổi và đồng hình đồng dạng của chúng ta với Đấng là Tình Yêu hằng sống. Vì vậy, sự hiệp thông này bao hàm sự thờ phượng, bao hàm ý muốn đi theo Chúa Kitô, đi theo Đấng đi trước chúng ta. Vì thế, sự thờ phượng và cuộc rước kiệu tạo nên một cử chỉ duy nhất của sự hiệp thông; chúng đáp lại lệnh truyền của Người: "Hãy cầm lấy mà ăn".

Cuộc rước kiệu của chúng ta kết thúc trước Đền thờ Đức Bà Cả trong cuộc gặp gỡ với Đức Mẹ, người được Đức Giáo hoàng Gioan Phaolô II yêu mến và gọi là "Người Phụ nữ của Thánh Thể". Đức Maria, Mẹ của Chúa, thực sự dạy chúng ta làm thế nào để bước vào sự hiệp thông với Chúa Kitô: Đức Maria đã hiến dâng chính xác thịt của mình, máu riêng của mình cho Chúa Giêsu và trở thành Lều Thánh sống động của Ngôi Lời, để cho bản thân được thấm đẫm bởi sự hiện diện của Người cả trong thân xác lẫn tâm hồn.

Chúng ta hãy cầu nguyện với Mẹ, Mẹ thánh của chúng ta, để Mẹ giúp chúng ta càng ngày càng mở toàn bộ con người mình cho sự hiện diện của Chúa Kitô hơn ; để Mẹ giúp chúng ta trung thành theo Người, ngày qua ngày, trên các nẻo đường cuộc sống của chúng ta.

Amen.

OUR LADY OF REFUGE FESTIVAL

SUNDAY, SEPTEMBER 13, 2026

9:AM - 9:00 PM

FOOD - MUSIC

CASH & CARRY - RAFFLE

F U N F O R A L L

BUY YOUR RAFFLE TICKETS NOW

1ST PRIZE - \$10,000.00

2ND PRIZE - \$3,000.00

3RD PRIZE - \$1,500.00

3 CONSOLATION PRIZES OF \$100.00 EACH

RAFFLE DRAWING AT 8:00 PM

AT THE PARISH HALL